

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ FRANCIS DORRIS

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΗΣ ΦΛΕΡΤ

ΑΓΙΣΜΕΝΟΣ στο γραφείο του, στην αναπαυτική πολυθρόνα του, ο Ρούντιντφ —... κινείται το ρολόγι του και μου- μούριος :

—'Ο αδιόρθωτος Έντυ όφραϊα μου τὰ κατάφερε καλά ! Μ' έχει εδώ μισή ώρα και τον περιμένω. Ποιος ξέρει πού γυρί- ζει... Πολύ θά ήθελα να ξέρω τί τον έ- χανε να μου τηλεφωνήσει να μη βγώ έξω, μόνο να τον περιμένω. Άλλά γιατί άργεί τόσο ;...

Έκείνη τη στιγμή ή πόρτα άνοιξε από- τρια κα' ο Έντυ Μπάγκερ μπήκε στο δω- μάτιο. Ήταν ένας νέος ύψηλός και λε- πτοκαμμένος, μελαχρόνός, με συμπλη- ρική φυσιογνωμία.

—Συγγνώμη που σ' έκανα να περιμέ- νης, καλέ μου Ρούντι, είπε. Άλλά θά σου εξήγησω άμέσως και θά με δικαιώσης. Είχα πολλά βάζανα... Τί νομίζεις πώς έκανα σήμερα τὸ άπόγευμα ;...

Προσ- παύουσα να συμπιλιώσω ένα βέγγος έρωτευμένον. Γιατί με κυττάζει σάν τ' άποψής ; Σου φαίνεται μήπως ότι δέν μου ταιριάζει αυτός ο ιβόλος ;

—Άσφαλώς δέν σου ταιριάζει. Στοχηματίζω ωστόσο ότι έρωτευτή- κες έσύ τη νέα...

—Σώρα, αδελφέ !... Πρόκειται για την Κάθλην Μούρ. Ή αλήθεια είνε ότι κάποτε την είχα αγατήσει, αλλά πρέπει να ξέρης ότι κατ' άρ- χήν δέν αγαπάω δυο φορές την ίδια γυναίκα. Άκουσε, λοιπόν, τί παρά- ξενα πράγματα συμβαίνουν καμιά φορά. Άπό πέρισι δέν είχα ξαναδεί την Κάθλην. Χθές τὸ βράδυ λοιπόν, όταν έπέστρεψα στο σπίτι μου, παρασμένα μεσάνυχτα, άκουσα έξαφνα τὸ τηλεφώνο να χτυπά. Ήταν ή Κάθλην. Με φωνή πού έτρεμε από συγκίνηση, μου είπε :

—Έντυ, πρέπει να με βοηθήσης χάριν της παλιής φίλης μας.

—Τί σου συμβαίνει, Κάθλην ; ρώτησα παραξενεμένος. Πές μου τί θέλεις από μένα.

—Άκουσε, Έντυ, αγαπάω ένα φίλο σου, τὸν Τζέιμς Γκάλτον. Αυτές τίς μέρες άπόκειται να νηστευθώμε. Άπόψε όμως συνέδη μία παρ- έξηγηση μεταξύ μας και ο Τζέιμς σημάδθηκε κα' έφυγε... Φοβούμαι για πάντα... Πρέπει να με σώσης, Έντυ. Θέλω να πές να βοηθίς τὸ Τζέιμς, να τὸν καταφέρωσ να έρθετε μαζί, αθρόο τὸ άπόγευμα, στο σπίτι μου. Θά σου είμαι παντοεινὰ ενθνώμων, άν μου τὸν φέρεις...

Φυσικά, τής ήποσέθηκα να κάνω ό,τι μπορούσα και την καληνύχτι- σα. Την άλλη μέρα λοιπόν πήγα και βρήκα τὸν Τζέιμς στη Λέσχη. Κα- θήσαμε στο ίδιο τραπέζι κα' άρχισα- με να κουβεντιάζουμε σάν δυο παλιοί φίλοι. Μόλις όμως τὸ άνέφερα τὸ όνομα της Κάθλην, ο Τζέιμς έγινε έξαλλος.

—'Οχι !... φώναξε. Σώρα !... Δέν θέλω να μου μιλήσης γι' αυτήν. Άν θέλεις να μείνουμε φίλοι, μη μου ά- ναφέρης τ' όνομά της...

Μου είπα... μου είπα πολλά. Άπό τή συμπεριφορά του όμως και από μερικά λόγια πού τὸύ έφάνησαν, κα- τάλαβα ότι αυτός άγαπούσε άλλη και είχε βοηθί άφορημί για να τὰ χαλάσει με την καμένη την Κάθλην. Σκέψου τώρα τί θέσι μου !... Τὸ άπόγευμα πήγα στο σπίτι της Κάθλην. Έκείνη όταν με είδε μόνο μου, έγινε κάτω- χον. Τής επανέλαβα πιστά τὰ λόγια τὸύ Τζέιμς. Περιήφανη άπως είνε, ή Κάθλην, δέν έδειξε τίποτε. Άπεναν- τίας προσαίτηθηκε δει είχε πάρει τὸ πράγμα στα άσπια και με βιασμένο γέλιο μου είπα :

—Ένα από τὰ πολλά μου φλέρτ ήταν κα' αυτός. Γρήγορα ή άργά, θά τὸν ξεχάσω.

Άλλά έγώ κατάλαβα ότι αυτή τή φορά δέν ήταν ένα άπλό φλέρτ. Ή καμένη ή Κάθλην, ή ξανθή πε- ταλούδα πού έπαίξε τόσο ιολιμυρά με τή φωτιά, είχε τσουρουφιήσει τὰ φτε- ρά της... Την λυπήθηκα, και για να την διασκεδάσω λιγάκι, τής πρότει- να να πάμε τὸ βράδυ στο θέατρο. Έρ- χεσαι και σὺ, άν θέλεις, Ρούντι ;

—Έρχομαι εύχαρίστως, άπάντησε ο Σάντερς. Είμαι περίεργος να γνωρίσω αυτή τη νέα.

—Λοιπόν, άρεθούνα για τὸ βράδυ, είπε ο Έντυ, κα' έφυγε. Άπό εκείνο τὸ βράδυ άρχισε τὸ νέο φλέρτ της Κάθλην με τὸν Ρούν- τολφ. Άλλά μετά τρεις μήνες, ο Έντυ Μπάγκερ είχε νέα βάζανα. Μία μέρα, πούλ πρωί, ο ύπρητής του μπήκε στο δωμάτιό του, τὸν ξύπνησε, και με μουτηρωδες ύφος τὸύ είπα :

—Σέρ, μία κυρία ήθε κα' έπιμένει να σάς μιλήση άμέσως.

—Μία κυρία ; ρώτησε ο νέος κα' άπορία. Ποιά είνε ; Δέν σου είπα τ' όνομά της ;... Άς είνε, πές της ότι έρχομαι άμέσως.

—'Εντυ έκανε γρήγορα τήν τουαλέττα του, ντύθηκε, και περίεργος να διη ποιὰ ήταν ή άγνωστη, έσπευσε στο γραφείο του.

Η άγ ωστη επισκέπεται ήταν ή Κάθλην.

—'Ω ! φώναξε κατάπληκτος. Κάθλην, έσύ ; Τί συμβαίνει λοιπόν ;

—Άνάμεσα στους ληγμούς πού την έπαιναν, ή νέα προσπάθησε να τὸύ εξήγηση τὸν πόνο της.

—Πάνε τὰ δυνάει μου... τὸύ είπα. 'Ο Ρούντι με παρεξηγήσε κα' έγώ τὸν αγαπάω...

—'Ω, Έντυ !... Λυπήσου με !...

—Άγαπητή μου Κάθλην, είπε ο νέος, στενοχωρημένος μπροστά στην τὸση άτελεισία της. Άν θέλεις να σε βοηθήσω, πρέπει να μου εξή- γήσης τί σου συνέβη. Τὰ δάκρυα δέν άφείλουν...

Ή Κάθλην σκούπισε τὸ μουσκεμένο από τὰ δάκρυα πρόσωπό της, κα' όταν ηρέχησε κάπως, εξήγηθηκε καλύτερα.

—Χθές, είπα ή νέα, πήγαμε, ο Ρούντι κα' έγώ, να περάσουμε τη βραδιά μας σε κάποιο έξοχό κέντρο. Δελητήσαμε, χορεύσαμε και ήμουν ευτυχισμένη. Κατόπιν, με τ' ατοκλήνότη του, ο Ρούντι με πήγς στο σπίτι μου. Τη στιγμή πού με καληνύχτισε, πήρε τὰ χέρια μου μέσα στα δικά του χέρια και μου είπα εκείνο πού λαχταρούσα ν' άκούσω από τὸ χέλιό του. Μου φίλολόγησε ότι κα' αγαπήσε από την πρώτη στιγμή πού με είδε, έκεινο τὸ βράδυ, τὸ θέατρο, και μου ζήτησε να γίνω γυναίκα του.

—'Οσο τὸν άκουγα, ή καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά, πού νόμι- ζα πως θά λιποθυμούσα από ευτυχία, κα' έγώ τὸν αγαπάω τρελλά.

Δέν ξέρω όμως τί βουδάρμα μ' έπιασε τότε, και αντί να τὸύ πῶ ειλι- χρινώς την αλήθεια, να τὸύ άνοιξη την καρδιά μου, να τὸύ πῶ ότι τ' άνεργο της ζωής μου ήταν να γίνω γυναίκα του, έγώ ή άνοήτη τὸύ φέρ- θηκα ψυχρά, ή έτσι νόμισε εκείνος τολιάστου. Παρεξήγησε τή σκεπή μου. Νόμισε λοιπόν πως αγαπάω άκόμα τὸν Τζέιμς κα' ότι δέν είχα τὸ άθάρρος να τὸύ πῶ. Και με φωνή πού με παρέλυνε άλόκληρη, μου είπα :

«Πολύ καλά, Κάθλην. Δέν ήξερα. Σου ζητῶ συγγνώμη. Θαρ- ρούδα ότι τὸν είχες ξεχάσει κα' ότι ένοουδές κάποια συμπάθεια για μέ- να. Στο εξής δέν θά σ' ενσχλήσω πια με την παρουσία μου. Κ' έφυ- γα σάν τρελλός. Τόσο ήμουν αστισμένη, ώστε δέν προλάβα να τὸύ φωνάξω να σταθί, να τὸύ εξήγησω την παρεξηγήσή μου. Κατόπιν νο- νάχα, σάν βρέθηκα μόνη μου, στη κμαριά μου, και σκέφτηκα ότι όλα είχαν τελειώσει πια άνασταξθί- μας, μ' έπιασε άτελεισία. 'Ω, Έν- τυ, είμαι πούλ δυστυχής !... Τὸν ά- γαπῶ τὸ Ρούντι, τώρα κατάλαβα τί θά πη πραγματική άγάπη... και τώρα τὸν έχασα ... 'Ω, Έντυ, Έντυ, κάνε τίποτ... Βοηθήσε με !

Ή δυστυχισμένη ή Κάθλην έ- κλαιγε τώρα άταρη λερητά. 'Ο Έν- τυ προσπαθούσε να την παρηγορη- ση. Βρισκόταν σε άμηχανία και δέν ήξερε τί να κάνει, όταν ξαφνικά ά- κοούστηκε τὸ κουδούνι της έξώπορ- τας.

—Έχει γούστο νάνα ο Ρούντι ! σκέφθηκε ο νέος κα' έσπευσε ν' ά- νοίξη ο ίδιος την πόρτα.

Πράγματι, ήταν ο Ρούντι. Κρα- τούσε στο χέρι του μία βαλίτσα.

—Άλλά, Ρούντι, φώναξε με εϋ- θιμο ύφος ο Έντυ. Κάτι τόσο πρωινό ; Σε παρακαλώ, κάθισε εδώ στο χάλι, γιατί ο ύπρητής συ- γυρίζει τὸ γραφείο. Κρατάς βαλί- τσα, βλέπω. Φεύγεις λοιπόν ; Δέν μου είπες ότι σκεπτόσουν να ταξει- δένης...

—Φεύγω. Τὸ άποφάσισα ξαφνι- κά. Περιώνντας για τὸ σταθμό, ή- θα για να σ' άποχωρηθώ. Θά λείπω για πούλ καιρό, όσο μπορώ περισσότερο...

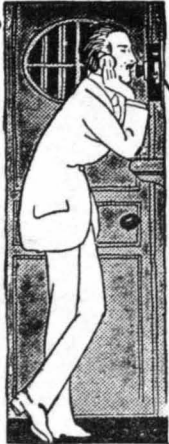
—'Ο Έντυ κίτταξε κατάνια τὸν φίλο του, κατόπιν χαμογέλασε και είπα :

—Ρούντι, χωρίς να τὸ θέλω, σου

—'Ω ! Έντυ !... Κάνε τίποτ... Βοηθήσε με !...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Τους είναι ο ιδανικός σύζυγος.

ΜΒ (ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η δics «ΠΙΣΤΙΣ—ΕΛΠΙΣ» (Χαλάνδρι), μάς γράφει :

...Αιακάδα ξω... Χαρά Θεού... 'Αλλά και παντοταγή λιπαρά μέσα στο μέτρο σπύ της. 'Ερχεξ μία ματιά από τό παράθυρο στον αγατημένο μικρό της κίβου, που μόνη αγατούσε να περιποιείται, και τόν είδε παραμελημένο. 'Αλήθεια, λόγω της κακοκαρίας, παραμέλησε τ' αγατημένα της λουλούδια, που τόσο πολύ εσφιγγετο ή καρδιά της, όταν έκοβε μερικά, για να τονή περισσότερο την αγάπη και την εύτυχία που βασιλευε στο σπύ της.

μά ώρα από γρήγορα στά από αγατημένα και άφοισμένα του δντα...

'Υ. Γ.—'Αγαπητό μου «Μπουκέτο». 'Ενοείς βέβαια έξ όλων αυτών πώς φαντάζομαι τόν ιδεώδη σύζυγο. Γιατί με έναν τέτοιο σύζυγο και με λίγη καλή θέληση εκ μέρος της γυναίκας, δεν μπορεί παρά ό γάμος να εινε ιδεώδης. Είπα όμως φαντάζομαι. Γιατί ή μόρα, όπως εινε τόσο πολύ καπιτισόδα, μάς ερωτεύεται πολλές φορές και μάς δίνει ως σύζυγον έναν τώτον αντίθετον του ιδανικού μας. Και όμως, τόν αγατούμε πολύ και όπου υπάρχει αγάπη, δεν μπορεί παρά να υπάρχει και εύτυχία.

«Πιστις—'Ελπίς»

Περίεργο όμως ! 'Ενώ κατέβηκε ν' αγατολήθη με τά αγατημένα της λουλούδια, δεν είχε διάθεση καθόλου. Γιατί αυτή ή άεραία ; Γιατί ; Γιατί ή σκέψις της διαρκώς πετούσε στο λατρευτό της άνδρα, που έβλεπε από δύο ημερών — πού ο λίγο, θά πήγε, άλλ' όμως πόσο πολύ γ' αυτήν — και που σήμερα τόν περίμενε να επιστρέψη. Ναι ! 'Η σέψις της πετούσε προς αυτόν, που ήταν ή αιτία της εύτυχίας της. Πώς αυτόν, που δεν είχε πλούτη να της προσφέρει. 'Ω, και που καθόλου δεν τά εκτιμούσε. 'Της άρεούσε ό πλούτος της ψυχής του. 'Ηταν μά άληθινή καρδιά ό άνδρας της, μά καρδιά γεμάτη καλοσύνη, που της ένέπνευε τόν βαθύ σεβασμό και την εκτίμησι. Τους συλλογισμούς της ήσαν να διακρίνονταν τά δύο χαριτωμένα παιδάκια της, που άφηναν κάθε τόσο τά παιχνιδια τους για να της άπευθύνουν άθδες, αλλά ξυπιντες έρωτήσεις. Κι' αυτή, κυττάζοντάς τα με λατρεία, τους άπαντούσε με τό χαμόγελο στα χείλη. Πόσο καλή έφάνηκε ή τύχη μαζί της, δίδοντάς της για πατέρα τών παιδιών της ένα τόσο ζωντανό παράδειγμα καλοσύνης και χρηστότητας. Κάποτε την ρώτησε μια φίλη της αν ήταν άφορός ό άνδρας της. Πόσο παράξενη της φάνηκε αυτή ή ερώτησις ! 'Ηταν δνιανόν ό άνδρας της, μ' αυτόν τόν ψυχικό πλούτο, που τόσο σπάνια, αλλοίμονο, βρίσκεται στην εποχή μας, που βασιλεύει ή άποκρισία και κάθε τί τό θυ άγνώ, ήταν δνιανόν να μνη ήταν άφορός ; Ναι ! ό άνδρας της ήταν ό άφορότερος όλων ! 'Ετσι τόν έβλεπαν τά μάτια της. Εθνισχυμένο άνδρόγονο. Δεν ζούσε ό ένας παρά για την εύτυχία του άλλου κι' οι δύο μαζί για την εύτυχία τών παιδιών τους. Πόσο καλά ήξερε ό καθένας τους να στέκει εις τό ύψος της άποστολής του και πόσο καλά ήξεραν να διατηρούν την εύτυχίαν των με βίσιαν : εις μόνον τέλειος, ό Θεός ! Πολλές φορές πενούσε από τό μυαλό της ή σέψις : 'Αγαπούσε τόν άνδρα της τόσο πολύ, για τό τέλειον του χαρακτήρος του και την άνωτερότητα της ψυχής του, ή άπλως γιατί ήταν αυτός ; Για άλλη μά φορά άόκη και σήμερα έκανε αυτή τη σέψη, δεν μπόρεσε όμως να προχωρήσει περισσότερο, γιατί κάτι χαρούσιμες μικρές φωνήσιες την δίκωφαν. 'Ησαν ή φωνές τών μικρών της στ' αντίκρισμα του εύτυχισμένου πατέρα. 'Επιτέλει ό αγατημένος σύζυγος ήθε ! Λές και ή διαρκής της σέψις προς αυτόν τόν έφερε

Η δics ΚΑΛΛΙΟΠΗ Μ... (Τρίπολις), γράφει : 'Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Σου στέλνω κι' εγώ τη γνώμη μου για τόν ιδανικό σύζυγο : Κατ' έμέ, ό σύζυγος που θα μου άρέσει, πρέπει να εινε καγατής, να μιλώνη με όλη τη γειτονία, να πηνη και να μεθά σαν Ρώσος, να βρωχη σαν άμαξάς και να βαράη σαν χωροφυλάκας. Να εινε δηλαδή κουτσαδάκις, παλληκαράς και άντάραγης. Αυτός εινε για μένα ό ιδανικός σύζυγος. Με αγάπη. Καλλιόπη Μ...

Η δics ΜΑΙΡΗ ΛΟΡΗ Α.Β.Ε. (Ζάκυνθος), μάς γράφει : 'Αγατημένο μου «Μπουκέτο». Στην έξυτην και τόσο πετυχημένη έρευνά σου, άπαντώ κι' εγώ, όσο τό δνιανόν συντομότερα, κατά τη σύστασι σου. 'Ως ιδανικό σύζυγο φαντάζομαι ένα σημαθητικό άνδρα, μάλλον ψηλό, με γερό και καλοφτιαγμένο σώμα, με ευγενικά αισθηματια και καλή καρδιά, σοβαρό κι' αξιοπρεπή, έξυτην και φίλεγο, με μά καλή δουλειά, που θα έξεσφαλμένη μά νοικοκυρημένη ζωή που θα κατορθώση ν' άποστάση την εκτίμησι και την αγάπη μου, που θα γνωρίζη να επαβάλλεται, χωρίς και να εινε αυταρχικός, που άφου παιά γλάνησε ως τά 30—32 χρόνια του, θα άφοιση τη δολοηρωτικά στη γυναίκα που διάλεξε για σύντροφο στο δύσκολο δρόμο της ζωής, που θα εινε τρυφερός κι' ευγενικός μαζί της, θα την εκτιμά και θα την αγαπά όσο της άξιζει, που θα γεμίζη με τόν έρχομό του τό νοικοκυρημένο σπατάμα μας εύτυχία και χαρά. 'Ενας τέτοιος σύζυγος θα βρή σέ μένα μά άφοισμένη και αγατημένη γυναίκολλα και φρόνημη νοικοκυρά, που με λαχτάρα θα προσμένη τόν έρχομό του, θα προλαμάνη κάθε επιθυμία του και θα τόν περιβάλη με της μάννας τη στοργή, την φιλία της αδελφής και την αγάπη της έρωτευμένης γυναίκας, θα τόν άνακουφίση και θα τού δινή θάρρος στις δύσκολες μέρες της ζωής, θα μοιράσεται μαζί του τις λύπες και τις χαρές του και θα γινή άργότερα μια τέλεια μητέρα, για να τόν κάνει εύτυχισμένο και ως πατέρα, έλπίω δε ότι θα ήμεθα κι' οι δύο εύτυχεις, γιατί θα ζούμε με την άμοβαία εκτίμησι και αγάπη. Με εκτίμησιον. Μαίρη Λόρη Α.Β.Ε.

Έκανα πολύ κακό. 'Αλλά εγώ πάλι θα τό διορθώσω... —'Όστε έξέρεις ; ... φώναξε ό Σάντερς κατάλλητος. 'Αλλά πώς γίνεται ; ... Θά την είδες, λοιπόν. 'Εκείνη που εινε ότι... ότι... 'Ο 'Εντυ δεν άπάντησε, μόνο πήγε και άνοικε την πόρτα του γραφείου του και έκανε νεύμα στην Κάθλην να πλησιάση. Σέ μά στιγμή ό δνδ έρωτευμένος βρόθησαν στην άγκαλιά ό ένας του άλλου. —Κόλην, λατρευτή μου, άλήθεια λοιπόν μ' αγαπάς ; ... —'Ω, Ρουτί, αγατημένη μου, πώς μπορείς ν' άμφιβάλης ; ... Με τά χέρια στανωμένα άπάνω στο στήθος του, ό 'Εντυ καίφαρωνε τό έργο του. —'Εντυ, φώναξε τέλος ό εύτυχισμένος φίλος του. Σου εύχομαι μ' όλη την πλημμυρισμένη από ευγνωμοσύνη καρδιά μου να εύχισής κι' εσύ, όπως εγώ τώρα... —'Σ' ευχαριστώ, φίλε μου, ειτε ό 'Εντυ γελώντας. 'Αλλά εγώ θα φροντίσω τουλάχιστον να μνη έθωο να σάς ξυπνήσω από τά έπιειρώματα... 'Ελάτε τώρα να προσηματίσετε μαζί μου, γιατί στοιχηματίζω ότι κι' οι δύο σας είσατε νησιώκοι. —'Από εινε άλήθεια, άπάντησαν οι δύο νέοι, και πεινούμε τρομερά !

Η δics Α. Φ. (Λέκη 'Ιθάκης), μάς άπαντά : 'Πολυαγαπητό μου «Μπουκέτο». Σέ εύνομιανό εκ βάθους ψυχής για τό μου έδωσες την εύχαρία να εκαρώσω της σέψις μου για τόν ιδανικό σύζυγο. 'Ιδανικός σύζυγος, κατά την ιδέαν μου, εινε αυτός ό όποιος θα με αγαπήση, όχι με νεύτρα αγάπη, αλλά με όλη του την καρδιά, και δεν θα με θεωρή κατώτερα του, όπως και εγώ δεν θα τόν θεωρώ κατώτερο μου, γιατί τότε δεν θα υπάχη εύτυχία στο γάμο μας. Εύτυχισμένον γάμον δε θεωρώ εκείνον ό οποίος γίνεται έξ άμοβαίας εκτιμησεως και όχι εκ συμφέροντος. Α. Φ. 'Η δics «ΡΑΓΙΕΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» (Αθήνα, δδς Λάμπρου Κατσώνη 10), θέλει τόν σέψιγ της δοκιμασμένο στην δυστυχία και στον πόνο. Της δίδοι Π. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ (Αθήνα), ή άπάντησις, δισωνάγνωστος. Γραμμένη, δυνατώδης, με μολύδι, έτσι που να μη διακρίνεται ούτε λέξις. 'Η δics ΦΙΦΙΚΑ ΠΑΞΧ. (ε'Ανθομένη Γαρδένιας), θεωρεί ως ιδανικό σύζυγον τόν άμειπτο ήθηής άνδρα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήσιες.